Aquests grans d'Espanya...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...ens en faran de petits

Any V - Núm. 214 | Barcelona, 31 de juliol de 1935 | Preu: 20 cèntims

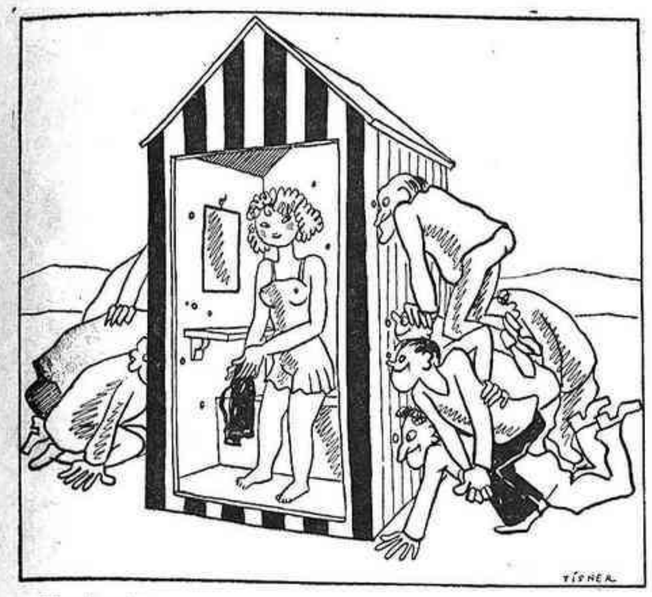

L'espionatge

La veritable reforma de la Reforma

Madrid, 28. — S'ha fantasejat molt sobre el projecte de reforma de la Reforma Agrària, i la premsa, per tal de satisfer la voracitat del públic, s'ha empescat una llei, com s'hauria empescat un serpent de mar. En realitat, però, no se'n sap res, ja que, com sap tothom, les sessions de Corts es celebraven en el més impenetrable dels secrets, que ningú fins ara, excepte nosaltres, no ha aconseguit trencar. La reforma de la Reforma no té, com molt bé diu l'article primer, cap importància i no respon més que a una qüestió de fórmula per atendre una reclamació del Nunci de S. S., que advertí que la Reforma no era acceptada per l'Església catòlica.

Es per això que, després de reformar la Reforma Agrària, seran reformades totes les altres reformes, entre elles la de Barcelona, aquesta, per atendre, a més dels precs del Nunci de S. S., els de don Eufemio Rodríguez, representant de la gran premsa en l'Associació de Veïns Afectats per la Via C.

Una altra de les raons que han induït les Corts a votar la reforma de la Reforma, ha estat la situació angunyosa en què es trobaven nombroses famílies necessitades, entre elles, les Medinaceli, Peñaranda, Villahermosa, Alba, Romana, Comillas, Ferran Núñez, Arión, Infantado, Romanones Torre Arias, Santiago, Mirabel, Lerroux, Riscal, Alburquerque, Elda, Tamarines, Viana, Torno, Narros, Mora, Sotomayor, Plasència, Real, Arianzo, Alcudia, Sueca, Campo Alange, Camarasa, Santa Cruz i altres *caballeros*, com es diuen ells amb ells, tan directament afectats pel ban del senyor Pich i Pon sobre la mendicitat, i és per això i no per altra cosa que els seran pagats 577 milions.

De manera que, en realitat, la Reforma Agrària no ha estat reformada, com molt bé diu l'article primer.

La llei tal com és

Artículo 1.° La ley de Reforma Agraria de 15 de septiembre de 1932, regirá íntegrameetn en todo el territorio nacional. Quedan exceptuados todos los artículos de la ley de 15 de septiembre de 1932.

Artículo 2.° Queda derogada la base octava de la ley de Reforma Agraria en cuanto autoriza la expropiación sin indemnización de fincas rústicas y en los demás extremos que se opongan a la presente ley de reforma de la Reforma.

Artículo 3.° Para articular la presente ley con la de Restricciones, serán pagados a los grandes de España 577 millones para indemnizarles las propiedades expropiadas.

Artículo 4.° Los 577 millones se pagarán a los grandes de España para resolver el angustioso problema del paro forzoso, que tan funestas consecuencias tiene en todo el mundo.

Artículo 5.° Los grandes de España contribuirán con el 10 por 100 del precio de la expropiación al ensanchamiento de la base de la República.

Aquest núm. d'El Be Negre ha passat per la censura

El conflicte italo-etiòpic

Sembla que, malgrat les provocacions d'Abissínia, la guerra no podrà ésser evitada

Londres, 25. — Contra el que havien dit males llengües, el Govern britànic, parlant del manteniment de la pau, ha prohibit terminantment l'exportació d'armes i municions a Abissínia. Les ordres seran rigorosament complertes.—*Reuter.*

Roma, 25. — Avui han embarcat cap a la Somàlia italiana altres tretze divisions amb armament complet. L'entusiasme és enorme. — *Stefani.*

París, 26. — El Govern ha decidit que sigui la Societat de les Nacions la que resolgui el conflicte italo-abissini. Si no el resol la Societat de les Nacions, és preferible que no el resolgui ningú. Per mantenir la pau costi el que costi, ha prohibit l'exportació d'armes i municions a Etiopia.—*Havas.*

Praga, 26. — Els rumors que havien circulat sobre proveïment d'armes i municions a Abissínia són completament falsos. Les fàbriques Skoda han rebut ordres terminants de no servir cap demanda que aquell país pogués fer. Ha mort Rockefeller.—*Cosmos.*

Roma, 26. — El Duce ha abraçat 12.000 voluntaris que marxaven entusiasmats a més no poder cap a l'Africa Oriental. Ha hagut d'ordenar a altres 50.000 que es quedessin.—*Stefani.*

Berlín, 26. —El Fuhrer ha declarat avui en tres discursos que ell mai no autoritzaria la tramesa d'armes i municions a Abissínia, perquè no vol que diguin que no compleix el Tractat de Versalles i el Pacte de la S. de N.—*D. N. B.*

Roma, 27. — 50.000 legionaris acaben d'embarcar clandestinament cap a Somàlia, aprofitant la tramesa de canons. S'han amagat dintre els canons i ha calgut consentir que marxessin.—*Stefani.*

Washington, 27. — El Congrés ha decidit no donar ni un home ni una pesseta per Abissínia, perquè vol que es mantingui la pau a tota costa.—*United Press.*

Addis Abeba, 28. — El Negus ha declarat que resistiria fins a la mort i que, si calia, construïria fàbriques d'armes i municions. —*Nyigo-Nyingo.*

Ginebra, 28. — El Consell de la S. de N. ha prohibit la guerra italo-abissínia.—*Havas.*

Roma, 29. — El Duce ha declarat que anava a emprendre una guerra per acabar amb la guerra i per a defensar el dret dels pobles a disposar d'ells mateixos i que si les potències volien impossibilitar-la prohibint que s'exportessin armes a Abissínia, ell s'encarregaria que no n'hi manquessin. — *Stefani.*

Ginebra, 30. — El Consell de la S. de N., en saber les paraules pronunciades pel Duce, ha declarat que si es tractava d'una guerra per defensar el dret dels pobles a disposar d'ells mateixos, no hi tenia res a dir, ja que el principal era mantenir l'autoritat de la S. de N. Ha autoritzat, al mateix temps, el Duce perquè enviés, d'una manera moderada, armes als abissinis, per tal que, defensant-se, poguessin ésser atacats i reclamar a la S. de N., demostrant així la seva utilitat.

De totes maneres, sembla que si arriben armes a Abissínia, el culpable serà el senyor Azana.—*Havas.*

El mal que pot fer una dona

El jove Lluís Fernàndez—el qual resultà greument ferit en caure-li al damunt, al carrer de Fontanella, una senyora que es va suïcidar, tirant-se daltabaix del terrat de casa seva—ens prega que fem present a la joventut que puja que no es fiin de les dones.

L'EXCURSIO

Ell: —*Dinem aquí?*

Ella: —*No, encara no tinc gana.*

La piscina més gran del món

Ens assenyalen que els carrabiners han detingut a la carretera de Sarrià, prop de de Can Ràbia, un grup de subjectes que practicaven el contraban en la piscina del nou camp d'esports inaugurat darrerament en aquella barriada.

Com a nota curiosa es fa remarcar que el senyor Joan March sembla que no té res a veure amb l'afer.

Per altra banda, els propietaris de la piscina ens preguen que desmentim el rumor circulat aquests dies, segons el qual hom es proposava contractar el "Normandie" per a fer el servei de passatgers d'una banda a l'altra de la piscina. En matèria d'espectacles, aquesta piscina no pensa oferir-ne d'altres que les pròximes maniobres navals de l'esquadra espanyola.

Aclariment

Hem estat pregats de fer constar que és a Atenes, i no a Madrid—tal com s'hauria pogut creure—que el President del Consell ha exigit la dimissió dels republicans que formaven part del ministeri.

Al senyor Lerroux encara no se li ha ocorregut semblant cosa.

Després de la Volta a França, M. Desgrange reposa.

Llegiu "El Be Negre" i enriquiu-vos participant en els nostres grans projectes!

Malgrat la calor terrible i la terrible mandra d'aquest estiu, EL BE NEGRE, seguint i perllongant l'exemple de les Corts de la República, exemple que després de rebre'l li torna perquè vegi el que és ésser treballador, es proposa portar a cap un pla quinquennal que, com és natural, no hi ha cap necessitat que duri cinc anys, perquè ací no som a Rússia i sabem fer les coses més de pressa, un pla quinquennal, diem, que ha de portar la salut, la riquesa i el benestar a les poblacions així més pròximes com a les més allunyades de Catalunya.

Prou ja de broma gratuita; prou insídies i insinuacions. EL BE es proposa, en aquesta nova etapa, contribuir a la felicitat dels seus lectors, aixi en vida com a l'hora de la mort, amén.

Els nostres projectes són vastos i ambiciosos; per poca cosa, val a dir, no ens hi posaríem, ni valdria la pena de posar-s'hi; quan ens hi posem, quan hi esmercem les nostres energies i les nostres facultats, és perquè hi ha el suficient marge de tècnica. Es per això que, no disposant, com per exemple, l'Ajuntament, la Generalitat o qualsevol empresa privada i anònima, de capital suficient, sollicitem, com *La Veu de Catalunya* quan havia de pagar la multa de cinc mil pessetes, l'ajut dels nostres lectors, amb la promesa formal, però, que no ha de passar com amb *La Veu*, que no la va pagar gràcies a les relacions amistoso-vigatanes Brunet-Dencàs, sinó que garantim portar els projectes a la pràctica amb un suficient marge de benefici per als subscriptors i marge *tècnic* per a nosaltres.

Els nostres projectes

Els nostres projectes són importants i no ens havem de parar en barres, com vulgarment es diu, per portar-los endavant. Els subscriptors dels títols tindran en la nostra conducta una plena garantia, ja que estem disposats a canviar d'orientació política tantes vegades com sigui necessari per assegurar la nostra influència.

Forts, doncs, d'aquests honrats propòsits, ens disposem a portar la salut i el confort arreu de Catalunya, amb els següents projectes: la depuració de l'aigua, la pasteurització de la llet, la transformació de les matèries fecals i la dignificació de la mort dels catalans.

Heus ací els nostres projectes inicials. Després d'aquests en vindran d'altres, no menys útils i necessaris, com la revenda de localitats arreu de Catalunya, per assegurar al públic l'assistència als espectacles, el lloguer de les cadires que a l'estiu es solen treure al carrer arreu de la nostra terra, la desinfecció de les terres per terrejar els infants, amb l'addició de vitamines i fosfats de calç, tan útils a la creixença, l'equitativa distribució entre els contribuents, mitjançant un canon, de les platges catalanes per a la pesca amb canya, etcètera, etc., etc. Examinarem ara els projectes de realització més imminent.

Aigua pura per a tothom

No cal que expliquem ací els avantatges de la realització d'aquesta aspiració tan justa com popular. L'aigua, com tothom sap, és un líquid que de vegades es beu. Es, doncs, per això que cal tenir cura de la seva puresa i salubritat per quan arribi l'ocasió de beure-la. Potser que no arribi mai, però cal estar previnguts.

Es per això que hem projectat dotar tots els pobles de Catalunya d'una font d'aigua pura, fresca i regalada. En dir regalada, però, ens referim a l'aigua, no a la font. Si fos la font, ja no tindríem necessitat de demanar ajut als nostres lectors.

Les fonts, però, no seran cares. Costaran només mil cinc-centes pessetes la peça que, naturalment, demanarem que paguin els municipis. Els nostres accionistes, doncs, tindran un bon marge de benefici degut al crescut nombre de municipis que, afortunadament per a tots té Catalunya.

Aquestes fonts donaran l'aigua pura gràcies a un filtre Permo, i serà desinfectada amb un aparell que tindrà cloramina. Aquest producte, té l'avantatge que, portant un nom de substància cara, no és altra cosa que lleixiu de rentar la roba, *lègia* que en diuen als pobles, que és el mateix que, de manera automàtica, desinfecta les aigües de Barcelona.

Pel que fa a l'aigua tenim, doncs, la qüestió resolta.

Llet pura pels que en beguin

La llet, tothom ho sap, és causa de moltes malalties a causa de no portar un certificat de garantia. Nosaltres ens proposem, doncs, proporcionar aquest certificat a tota la llet que es produeixi a Catalunya. Això, naturalment, encarirà lleugerament el producte, però, per la

—Diu que ara anirem tan bé, que ja han tornat les finques als grans d'Espanya.

(c) Ministerio de Cultura 2006

salut, es pot pagar això i molt més.

Per tal d'estendre aquests certificats, ens proposem establir una central lletera en cada cap de partit o de comarca on, com el seu nom indica, serà centralitzada la llet, pasteuritzada i certificada. D'aquesta manera, el consumidor consumirà segur. El productor, mitjançant unpetit sobrepreu, podrà obtenir el certificat de pasteurització sense la pasteurització; cosa que augmentarà el rendiment econòmic de la nostra empresa.

Hi haurà també un departament de pasteurització de pits de mares i dides, amb lliurament de certificat de garantia, que els lactants poden exigir abans de mamar.

La transformació de les matèries fecals

S'ha demostrat científicament que el mitjà més segur de propagació del tifus és menjar excrements humans. Són moltes les persones que, abans de consumir-los, no s'assegurin del seu estat sanitari i sense cap precaució, els mengen amb tota mena de verdures crues, posant-los a les amanides com un condiment més.

Per això nosaltres, que en totes les nostres campanyes hem procurat el bé de l'economia nacional, ens proposem, de moment, desterrar el costum cruel i bàrbar de femar les verdures amb aquesta mena d'adob, que caldrà controlar i vigilar en els dipòsits domèstics de les cases dels pobles. Això donarà lloc a diverses activitats que enumeraren:

a) Llançament d'un producte impermeabilitzador dels pous negres.

b) Llançament d'un producte sanejador dels pous negres impermeabilitzats.

c) Incrementació — amb la disminució de l'excrementació —de la utilització dels adobs químics, amb la conseqüent protecció a la indústria del país, que sabrà respondre.

d) Confiscació de les matèries fecals de les cases mitjançant un canon d'extracció i transport en camions especials.

e) Transformació de les susdites matèries en adobs orgànics innocus, que seran venuts al productor perquè els utilitzi.

Nota. — Els dividends seran perfectament inodors.

La dignificació de la mort

Tothom sap com en els poblets la mort manca de solemnitat i pompa, i com la manera com els difunts són portats a l'última morada varia d'uns indrets als altres. Això, en realitat, no fa sinó enfondir les diferències entre els catalans que es veuen vexats els uns pels altres en la solemne hora de la mort i, més encara, a l'hora de l'enterrament. Si la Constitució ens dóna a tots el vot igual, és evident que tots tenim dret a un enterrament igual, naturalment, dintre les diferències de posició i fortuna.

Es per això que nosaltres hem batallat i batallarem per fer tots els catalans partícipes d'aquests beneficis i, perquè no es digui que volem lucrar-nos directament amb el dolor dels nostres compatricis, hem encarregat de l'organització dels serveis, no a una empresa de casa nostra, sinó a una d'Almeria, a la qual, la distància farà veure les coses més serenament. Així serà d'una manera indirecta que ens en beneficiarem, i no es podrà dir mai que ens alegrem de la desgràcia del proïsme, sinó dels beneficis que ens proporcionarà.

Per això organitzarem a tot Catalunya les pompes fúnebres d'una manera uniforme i, perquè no es pugui dir que les nostres mires són interessades, l'empresa futura concessionària es posarà en mans de persones tan poc sospitoses com don Santiago Alba i don Juan José Rocha, perquè elles decideixin, en vista de l'expedient de les Pompes Fúnebres de Barcelona, que els serà tramès un d'aquests dies pels nostres agents.

Els nostres subscriptors poden, doncs, confiar en nosaltres i pensar que si en el monopoli de l'any 1915 es beneficiaren els interessats d'una prima d'1.200.000 pessetes, ara, tractant-se de tot Catalunya, les possibilitats són molt més falagueres.

Llegiu, doncs, EL BE NEGRE! Propagueu-lo!! Feu-vos-hi rics!!

amb el cor a la mà

EL PODER DE LA PREMSA

Les vacances del senyor Pich i Pon a l'Ajuntament varen ésser com una mena de sortida del professor de la classe. Tot seguit d'ésser fora els periodistes ja es varen trobar en perill de mort de declaracions.

Primer fou el senyor Jaumar, que amenitza sempre les seves manifestacions amb un havà—va començar i ara ja està compromès—, però sembla que s'ho cobra amb quartilles. Però el senyor Jaumar era alcalde accidental i no hi havia res a dir, perquè, a més, havia tingut un oncle, don Gonzalo Jaumar de la Carrera, que era auxiliar de la Universitat i que deia coses tan bones com:

"Alfonso duodécimo, o Alfonso décimo segundo, llamado vulgarmente Alfonso doce..."

O bé, una altra vegada que un alumne tirava boles de paper per un vidre que mancava en una finestra, digué al bidell:

"Oiga, usted, Felipe, ¿quién es el que se entretiene en echar por este agujerito papelitos ora blancos, ora negros, quier de diversos colares?"

Al nebot de tal oncle, per sentir el qual hi anaven fins els qui no eren de la seva Facultat, els repòrters municipals no poden tenir-li un no—els repòrters efectius i els honoraris.

Però uns i altres trobaren excessiu, dissabte, que també els cridés el conseller de Proveïments senyor Santacana, perquè, com a bons repòrters, el que els agrada més és no saber notícies, i, quan els féu avisar perquè anessin a veure'l, després d'una votació, varen decidir excusar-se'n, dient que estaven pendents de que els cridés el senyor Jaumar.

La resposta, però, no es féu esperar:

—Diu el senyor Santacana que l'alcalde no els ha de rebre, que ja ho han convingut així.

En veure els repòrters que eren traspassats així, com una botiga, no varen tenir més remei que sacrificar-se.

Quan ja s'acabava l'entrevista, es presentà el senyor Ribé, el diplomàtic més diplomàtic de la terra i, acostant-se al senyor Santacana, li digué:

—Si vénen, hi ha uns cocktails que estaven preparats per aquells italians que no han vingut, i podrà obsequiar els periodistes i quedarà bé.

I així fou com el senyor Santacana quedà com un home.

Ara els periodistes ja no oposaran més resistència a anar-lo a veure... sempre que hi hagi italians a la costa.

RELACIONS FORMALS

Darrerament va tenir lloc a Madrid una interessant entrevista entre els senyors Manuel Azaña i Miquel Santaló. El tema de la conversa fou, principalment, el manifest publicat per l'Esquerra Republicana de Catalunya, algun dels extrems del qual sembla que no acabaren d'entusiasmar l'ex-president del Consell de ministres.

En donar per terminada la conferència, el senyor Azaña digué:

—*Ya ha oido usted todo lo que acabo de decirle. Tome buena nota de ello y comuniquelo a quien haya lugar.*

El senyor Santaló, obedient, es tragué de la butxaca llapis i paper i prengué algunes notes.

COL.LECCIONISTES

El llanternaire de *La Veu*, especialitzat en rebre les confidències de tots els esquerrans admiradors de la Lliga, ara acaba de descobrir l'últim botiguer de Barcelona que encara llegeix *La Publicitat*.

Tot fa prevure que el llanternaire de *La Veu* podrà enriquir, encara, la seva col·lecció de rareses. Per la nostra banda, li podem oferir un exemplar únic de soci de la Lliga que troba que la secció "Llanterna política" està escrita amb gràcia.

Es tracta del senyor J. B. Solervicens.

... ...

LES COSES, CLARES

El conseller gestor de Proveïments de l'Ajuntament, senyor Santacana, va replicar dissabte als periodistes que li retreien unes estadístiques del senyor Bausili:

—Amb estadístiques es pot demostrar tot el que es vol.

Aquestes declaracions han produït el millor efecte a la secció d'Estadística de l'Ajuntament. Provisòriament, hom les ha considerades com un elogi.

... ...

En el transcurs d'aquestes mateixes declaracions, el senyor Santacana manifestà:

—Cal tenir en compte que Barcelona és l'única ciutat d'Espanya on no es paguen jornals de fam.

Un funcionari de la Universitat hi féu aquest comentari:

—Realment, té raó el senyor Santacana: a Barcelona no es paguen jornals de fam, perquè els queden a deure.

LA VEU DEL PASTOR

Manuel, bisbe de Barcelona, ha publicat en els diaris de diumenge una atentar circular, que diu així:

"*Por los frutos se conoce el árbol*", *nos dice Jesucristo en el Evangelio de hoy. No os fiéis, pues, pues, amados hijos, de los que tienen siempre a Dios en sus labios, pero que en sus actos no practican la religión. No os fiéis de los que hablan del amor al prójimo, pero en la práctica no procuran aliviarle en su necesidad y pobreza. No os fiéis de los que predican la actual disolución de costumbres, pero que en la práctica son los primeros en divertirse deshonestamente, en frecuentar espectáculos peligrosos, en leer libros o periódicos inmorales y disolventes. No os fiéis de los que preconizan la libertad de la Iglesia y de su culto, pero que en la práctica votan leyes contrarias a la independencia de la Iglesia, o prohiben por fútiles pretextos las manifestaciones públicas del culto, o deprimen la dignidad y sacrificios del sacerdote. Todo lo que sea hablar en un sentido y obrar en el contrario lo condena Jesucristo con frase enérgica: "No todo el que dice, Señor, Señor, entrará en el reino de los cielos, sino aquel que hace la voluntad de mi Eterno Padre." — + Manuel, obispo de Barcelona.*

... ...

Val a dir que aquest punt de vista ha estat sempre defensat pel BE NEGRE.

UN ENCERT

Copiem de *L'Instant* de dissabte:

El comandant d'Estat Major, senyor Mut, encarregat de facilitar les notes a la Premsa, ha manifestat a les dues d'aquesta tarda als periodistes que no havia passat res i que, per tant, no els podia donar cap nota.

MERCAT D'OCASIONS
Compra-Venda-Canvi
de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIO
Corts, 414 - Tel. 30422

... ...
... ...
... ...

TREBALLANT PER LA CIUTAT

Retallem de *La Veu* de dissabte, en la seva secció municipal:

Els repòrters, junt amb alguns consellers, passaren a la Sala Joffre, on hi havia preparat un "cocktail" a honor d'uns polítics italians que amb un vaixell eren de pas a Barcelona. Com que els italians no hi anaren, perquè després d'estar a la Generalitat marxaren, els periodistes i els consellers consumiren l'aperitiu que havia estat encarregat.

Després encara hi hauran anarquistes que diran que la premsa i les autoritats no serveixen per a res.

HISTORIA D'ESTIU

Com que no tot han d'ésser coses serioses, encara que es tracti d'un periòdic com el nostre, avui contarem als nostres lectors una facècia que aquest estiu fa la volta a Europa, amb un èxit més que notable.

Es tracta del següent: un senyor que, per la seva privilegiada posició social, es troba, cada dos per tres, obligat a assistir a una sèrie d'àpats de societat, es queixa, davant d'un grup d'amics, de la pesadesa de les converses que, vulguis no vulguis, ha d'aguantar a les seves veïnes de taula. Cal advertir que aquest senyor és un emmigranyat notori, d'un humor més aviat espès i poc donat als diàlegs d'estil lleuger i, teòricament, espirituals. Per totes aquestes raons, accepta de bona gana la fórmula d'un amic seu:

—Si vols estar tranquil a taula li diu aquest—, i vols fer callar la veïna de la dreta, la de l'esquerra i la del davant, en tens prou amb sotmetre-les al següent diàleg:

—"Perdoni, senyora — preguntes a la de la dreta—, vostè és casada?"

—"Sí, senyor."

—"Té fills?"

—"Sí, senyor."

—"De qui són?"

Acabada tota conversa amb la senyora de la dreta. Aneu per la de l'esquerra:

—"Vostè és casada?"

—"No, senyor."

—"I té fills?"

Silenci garantit a l'esquerra. I passem a la del davant:

—"Es casada, senyora?"

—"Sí, senyor."

—"Té fills?"

—"No, senyor."

—"Com s'ho fa?"

Silenci absolut en els tres fronts. Hom pot menjar tranquil.

SEGONA PART DE LA HISTORIA...

—Però—sempre hi ha un però o, de vegades, tres—, el senyor de la nostra història volgué assajar la recepta a la primera ocasió.

—Vostè és casada? — preguntà a la veïna de la dreta.

—Sí, senyor.

—I té fills?

—Sí, senyor.

—De qui són?

—Què sé jo, pobra de mi!

Diàleg amb la senyora de l'esquerra:

—Vostè és casada?

—No, senyor.

—I té fills?

—Naturalment, senyor.

I per completar el desastre, conversa amb la senyora del davant:

—Vostè és casada?

—Sí, senyor.

—I té fills?

—No, senyor.

—Com s'ho fa?

I aquí, la senyora del davant l'aclaparà, durant mitja hora llarga, amb una minuciosa conferència de caràcter higiènic i científic.

Aquesta història, naturalment, tingué lloc a l'estranger.

UNA INJUSTICIA

La Veu del Besós, periòdic bimensual, publica en el seu darrer número el següent entrefilet:

Totes les festes són bones sempre que es facin a profit de tots.— Dintre d'aquest dilema, nosaltres no volem presentar-nos com una nota discordant; procurarem pel mitjà de les nostres modestes forces i sens graponejar la fruita aliena, de que la prempsa d'aquest poble ocupi el seu lloc.

En tancar l'edició, no tenim notícia que l'autor d'aquestes ratlles hagi estat proclamat alcalde.

Restaurant
"GLACIER"
Rambla del Mig, 19
Plaça Francesc Macià, 3

RADIO BE

Del 31 de juliol

14'00. Estat del temps a tot Europa. (No ho vulguin saber.)

14'10. Retransmissió del ball de disfresses amb caretes de gasos asfixiants que tindrà lloc a Berlín.

15'08. Els pobres abissinis. (Sense multa.) Estudi.

15'25. Els pobres de Barcelona. (Amb multa.) Assaig.

... ...
... ...
... ...
... ...
... ...

16'25. Agustí Esclasans en la mitja hora setmanal *Samarretes Centurió*. (No apte per a nudistes.)

16'35. Crònica sobre política estrangera. (No es garantitza la seguretat de l'aparell.)

16'55. La setmana de les Quaranta hores. Conferència político-religiosa. (No apta per a nazis.) A càrrec del P. Laburu.

17'03. La guerra de les tarifes amb França.

17'05. La guerra italo-abissínia.

17'14. Conferència a càrrec del senyor Sànchez Guerra sobre "La próxima Guerra" (sense Sànchez).

17'30. Emma Maleras donarà un recital de castanyoles. L'acompanyarà al piano el conegut recrític de music-hall senyor Sebastià Gasch.

17'50. Anuncis de pobres que desitgen collocar capital.

17'55. Anuncis de capitals que desitgen associar-se amb pobres. (Es un dir!)

18'30. Ràdio-beneficència. (Repartiment de caixes de cabals.)

19'00. Himne d'EL BE NEGRE i de tots vostès.

PERLES
FEMI són un prodigi de la ciència moderna
REBUTGEU IMITACIONS!

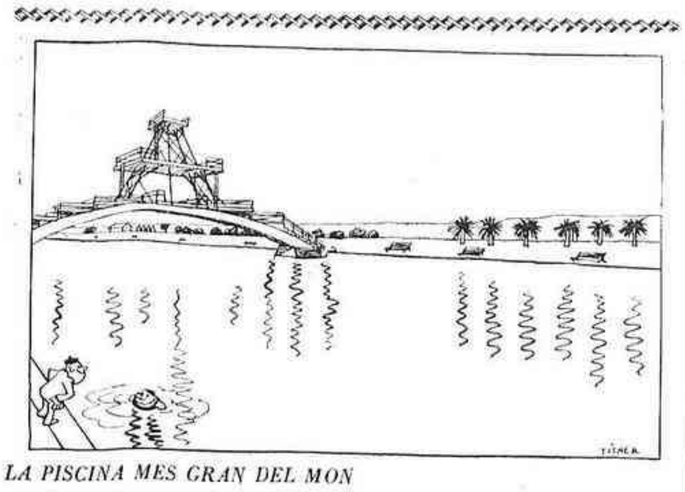

LA PISCINA MES GRAN DEL MON

—Què vols que et digui... Trobo més gran la Mediterrània.

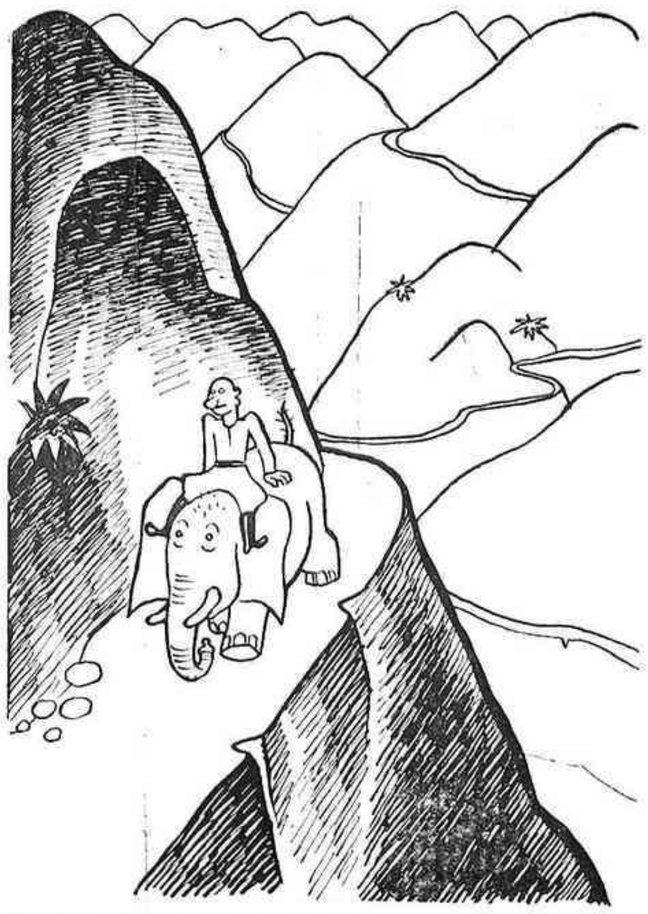

L'elefant: *—Em penso que aquí l'únic que està fent l'Anibal sóc jo.*

Per a vestir amb elegància i per pocs diners
Casa Bastida
PASSEIG DE GRACIA, 18
Gran Basar de Sastreria i Camiseria sistema Nord-Americà
Els nostres articles i els nostres preus sempre han respost a la mateixa idealitat: facilitar LA MAXIMA ELEGANCIA AL MES BON PREU, en vestits, camises, pijames, barrets, corbates i gèneres de punt.
Vestits a 15, 25, 40, 50 i 60 pessetes.
Pantalones a 4'95, 7, 8, 10 i 15 pessetes.
Camises zèfir a 4'95 i 7'95 pessetes.
Camises de seda a 12 i 15 pessetes.
Pijames a 5'95, 7'95, 12 i 15 pessetes.
Si l'elegància ha estat en altres temps un privilegi, la CASA BASTIDA ha creat una fórmula que la fa accesible a tothom. SECCIO DE VESTITS a mida, desde 50 pessetes, diferentes formes, teles de gran fantasia estil anglès.
Tenim una secció ultra ràpida en la qual podem confeccionar tota mena d'encàrrecs en quatre hores, com també una secció de gran luxe, on es confecciona tota mena de vestits amb bons folres i acurada confecció, amb un 50 per 100 menys que els nostres competidors

(c) Ministerio de Cultura 2006

El Be a les fosques

LES ESTRENES

Hi ha actors—i actrius—que, si representen una garantia per al públic encara que els donin un argument olla, són fatals per als altres actors—i actrius—encara que aquests darrers siguin posats en el lloc de protagonistes, i especialment si són posats en el lloc de protagonistes.

Entre aquests actors que fan tan flac servei als seus superiors jeràrquics, Charles Ruggles i Mary Boland, que trobem que ja s'haurien de casar d'una vegada, són potser l'exemple més notable.

En *Melodía de Primavera*, al Coliseum, deixen—deixaven—ben servit a un pobre tenor que ja podia cantar, ja, que si hagués estat per ell, l'ase no hauria pas begut. Però si el senyor Ross s'ho prenia tan seriosament, venien el senyor Ruggles i la senyora Boland i començaven de fer filigranes i ja tot una altra cosa. El film era d'ells el públic es desinteressava tot seguit dels amors banals de la noia i el tenor, per començar de divertir-se amb la mania del pare, fabricant de galetes per als gossos, mania que té molta gent, d'endur-se'n un record—sense pagar-lo, perquè sinó, no té gràcia—de tots els indrets que visiti, i això dóna lloc a escenes molt divertides. L'acció passa a Amèrica i a Suïssa, una Suïssa d'opereta que fa força bonic. Un film sense transcendència, però divertit.

* * *

MARYLAND

Plaça Urquinaona, 5.
Tel. 21966

Tarda - Sessió contínua

EL ZAREWITCH

Martha Eggerth

El Rey de los Campos Elíseos

Buster Keaton

Tarda

Butaca, 2'20; Amfiteatre, 2'75

Nit

Butaca, 1; Amfiteatre, 1'65

Nota.—L'aire d'aquesta sala constantment renovat, és prèviament filtrat, purificat i refrigerat.

* * *

Com a complement del programa del Coliseum, hem vist el film del matx Baer-Braddock, un reportatge molt ben fet i que deixa veure el combat de molt més a prop que les millors localitats, que devien costar un ull de la cara, i molt millor i sense destorbs. Quan un sent aquells crits i veu aquell fum, s'admira de pensar que el públic no s'hagués adonat que era molt millor esperar un dia o uns mesos i veure el film en "el local més fresc de..." (aci el nom de la població), a menys que tot plegat no fossin extres pagats per fer allò que en diuen "atmosfera"...

* * *

Opera bufa, un film molt bo de Max Fleischer, per tant, de dibuixos, no és cap òpera bufa, sinó simplement un music-hall del Paral·lel de Nova York, en el qual no hi ha més que un espectador, però que s'omple tot seguit que una artista comença de treure's roba. Molt divertit, amb un joc de lligacames que és una troballa que podrien aprofitar les vedettes de revista que fan petons a la calba dels senyors d'edat que en tenen.

* * *

COLISEUM

ES UN FILM EXCEPCIONAL

Les represes tenen un avantatge sobre les estrenes, i és que els empresaris hi van a la segura, si és veritat allò que en les estrenes no poden triar-les i en les represes sí. Si és així, al Capitol estan ben frescos aquesta setmana, perquè amb *Ràdio Revista* 1935 els ha tocat la rifa. Sort en tenen que, si per als films bons el públic és dolent, per als raves el públic és un anyell. Sembla allò d'aquell estudiant que s'examinava de Química i el professor li preguntà sobre l'amoníac.

—L'amoníac... l'amoníac...

—Sí, home — li digué el catedràtic per ajudar-lo—. L'amoníac és un líquid.

—Ah, sí, l'amoníac és un líquid! Un líquid...

—Un líquid de color groc.

—Ah, sí, l'amoníac és un líquid de color groc, de color groc...

—I olor...

—I olor... agradable.

—Home, home... agradable....

—A mi m'agrada—va saltar l'estudiant per salvar-se.

Ràdio Revista 1935 és un film anglès amb números de revista en tècnicolor. El tècnicolor — i a estones el film—sembla espanyol.

* * *

Després d'aquest film, l'empresa del Capitol ha tingut l'encert de projectar uns quants complements de represa bons i l'equivocació de projectar-los abans d'aquest film. Entre aquests complements citarem *Proyectiles humanos*, un documental fet a base de retalls, amb salts de perxa i mortals, amb esquís i amb aquells patins de les illes Hawaï.

Un film del malaguanyat Charles Chase, que de vegades en tenia de bons, *Escupiendo metralla*, molt divertit i ple d'ironia, que és millor.

Ve, després, *Fumistas modelo*, d'aquells dos actors que fan la sèrie dels Cohen i Kelly. Un film en el qual hi fan totes les complicacions imaginables canviant les conduccions del gas i de l'aigua.

Exposición del Automóvil són uns dibuixos del menut Scrappy, també molt divertits.

Però el millor del programa és aquell documental del Canal de Panamà, un dels més intel·ligentment fets. Un film curt, però magnífic. Un film que caldria projectar més sovint, perquè és clar, precís, amé i interessa igual l'espectador que el productor.

* * *

PUBLI GINEMA

Passeig de Gràcia, 57
Telèfon número 7962

Sessió contínua 3 tarda a 1 matinada
Seient 1 pesseta

Reportatges d'actualitat Mundial
Segons visió
UFA Exclusiu-ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

Entre les represes, hem de parlar, en primer terme, del Diana. Encara que *Les Llums de la Ciutat* ja han estat projectades en altres cinemes aquesta temporada i és d'esperar que segueixin essent-ho (caldria que es projectés a tots els locals on es representen films i als altres, i que aquest homenatge es repetís cada any), nosaltres no havíem tingut temps encara de reveure'l i ens ha agradat tant com el primer dia. No ha perdut gens, en absolut; si alguna cosa ha fet, ha estat guanyar. Davant nostre hi havia un home en samarreta que es rebotia de riure, però que en va sortir tot trasbalsat, amb els ulls humits de llàgrimes. Això no ho aconsegueix més que Charlot. I això és el veritable humor.

A més de *Llums de la Ciutat* es projecta (projectava) al Diana *Torero a la fuerza*, un bon film d'Eddie Cantor, i dotze (12) films de dibuixos. Es clar que no hem vist tot aquest programa, perquè és un programa per a sense-feina i nosaltres, gràcies a Déu, encara no en som. Aquests dotze films de dibuixos eren: *Los Pingüinos, La casita del molino*, de Walt Disney, en colors; *Elefantes silvestres; Navidad del valiente, Soy lo que soy* i *el terror del cuadrilátero*, amb Popeye, de Max Fleischer; *Ella le dió su amor, Riete, payaso* i *Lo que Betty oyó*, amb Betty Boop, de Max Fleischer també, i *Gente menuda, Mickey y el gigante* i *Dos corderitos*, amb Mickey, de Walt Disney. Francament, trobem que són ganes de molestar els qui no poden veure tot el programa, que és tot el públic.

* * *

ACTUALIDADES
RAMBLA DE CATALUNYA 57-Tel. 17701

Contínua de 4 a 1 de la matinada
Entrada única: 1 pta.
NOTICIARI FOX MUNDIAL
La Volta ciclista a França
Represa del gran documental FOX comentat en espanyol
BABOONA

* * *

Entre les altres represes s'han projectat *Letty Lynton*, amb Joan Crawford i Robert Montgomery, al Triomf, però hi havia un *Boliche*.

Al Marina, *¿Qué vale el dinero?*, amb George Bancroft, tot això doblat. Al Xile, *Vaya niña*, film anglès amb Stanley Lupino i Thelma Todd i, aquesta setmana, *Fueros humanos*.

A l'Excelsior, *Susan Lenox*, amb Greta Garbo i Clark Gable i *La cena de los acusados* (però en espanyol!).

Al Walkyria, *Lo que los dioses destruyen*, amb Walter Connolly. A l'Arnau i Florida, tot Clark Gable i, entre aquest tot, *Sucedió una noche*. Al Frègoli, *La garra del gato*, amb Harold Lloyd, *Don Enredos*, un bon film de Will Rogers, i *María Galante*, amb Ketty Gallian. Bon programa.

Al Metropol, *Liebelei*, gran film. Al Volga, *Fra Diavolo*, amb Laurel i Hardy, però en espanyol. Al Mistral, *La cucaracha* i *Las Vírgenes de Wimpole Street* i, ara, *La isla del tesoro*. Al Bohèmia, *La cucaracha*. Al Monumental, *El Pecado de Madame Claudet*, però a més a més, *Boliche* i *Susana tiene un secreto*.

A l'Iris-Park, *La casa de Rothschild* i *¡Entérate, Mundo!*. Al Fantàsio, *Todo por el amor* i *Su mayor éxito*. Al París, *Vuelan mis canciones* i *Guerra de valses*. Al Pathé, *La cucaracha, Los tres cerditos, A puñetazo limpio* (amb Popeye), però *El Negro que tenía el alma blanca* i *Sor Angélica*.

A l'Esplai, *Calles de la ciudad*, el film de Mamoulian, al Comèdia, *La usurpadora* (Bock Street), etcètera, etc.

AMOR DE MARE

—Que se us ha enrolat per l'Ab issinia?

—Ca! Pitjor! Vol anar a la volta a França de l'any que ve.

MOLT BEE!

La secció teatral de *L'Instant* es comença d'animar. En poc més d'una setmana ens ha assabentat que el senyor Enric Casanoves, presumpte autor de *Miss Thery*, ha cedit la meitat dels drets d'autor que li corresponen a l'actor Rambal, per tal que aquest li faci l'obra en castellà.

Si hi hagués justícia, en Rambal no cobraria ni un cèntim.

No cobraria ni un cèntim, perquè els drets *d'autor* que corresponen al senyor Casanoves sembla que són nuls. I el cinquanta per cent de zero, és zero.

Que és el que, de dret, pertoca al senyor Rambal.

* * *

Però tot això foren els entremesos. El plat fort vingué amb la denúncia, signada pel senyor J. A., de que el senyor Vidal Jover havia fet un "chantage" a la senyor Mercè Nicolau per obligar-la a estrenar *La senyoreta Oest*.

El senyor Vidal, membre del difunt Comitè del Teatre, hauria dit a donya Mercè que si no li posava l'obra no caurien les darreres 25.000 pessetes de la subvenció.

Però la senyora Nicolau no s'acoquinà. La seva venjança fou terrible: féu estrenar *La Senyoreta Oest* per la companyia del Poliorama.

El pobre Vidal Jover encara no se n'ha aixecat.

Hem rebut una atenta carta del dramaturg premiat senyor Albert Piera preguntant-nos com ho ha de fer per ballar amb la senyora Mercè Nicolau. Lamentem molt no poder-li donar la recepta, perquè el procediment està patentat per l'Ignasi Agustí i el dissolt Comitè del Teatre. De totes maneres, però, no n'asseguraríem pas l'eficàcia per a estrenar.

* * *

* * *

El senyor Josep Claramunt — suposem que és l'autor del mateix nom—ha publicat un article a *La Veu* de diumenge, en el qual, si no ho havem entès malament, sembla que prova de fer-nos saber la seva opinió sobre l'afer de la subvenció al teatre català.

De fet, el senyor Claramunt manifesta:

a) Que està d'acord amb la nota del senyor Duran i Ventosa.

b) Que no està d'acord amb la nota del senyor Duran i Ventosa.

c) Que l'al·ludida nota no es pot millorar.

d) Que la nota esmentada es pot millorar.

e) Que els dirigents de la temporada subvencionada del Poliorama eren unes oques.

f) Que els dirigents de la subvencionada temporada del Poliorama no eren unes oques.

g) Que, en general, no és partidari de donar subvenció.

h) Que, finalment, és partidari de donar subvenció.

El senyor Claramunt, per acabar el seu article, ens diu que *prefereix honra sense vaixells que vaixells sens honra*. El senyor Bernat i Duran diria que això és un plagi. Nosaltres, ens limitarem a fer constar que el senyor Claramunt ho deu fer millor quan recita els textos dels altres.

* * *

Al Teatre Castellà Romea, continua *Sol de otoño*.

El bust de Pitarra que hi ha al vestíbul, ja està bronzejat.

* * *

Frontón Novedades
Corts Catalanes, 638
Tots els dies tarda i nit grans partits a quinielas pels asos de la pala.

* * *

Llegim que la Societat d'Autors de Madrid té en estudi un projecte destinat a evitar que la premsa publiqui indiscrecions teatrals.

Be.

L'autor de la pensada no és altre que el simpàtic amic de *L'Instant*, senyor Muñoz Seca.

Perfectament.

Però — demanem nosaltres — si les indiscrecions són prohibides a la premsa, no hi haurà manera de que, en justa correspondència, siguin també bandejades de les produccions teatrals?

En aquest cas, el senyor Muñoz Seca no podrà fer més comèdies. No li quedarà altre remei que escriure indiscrecions per als diaris.

* * *

Maricel - Park

El Park d'Atraccions més important d'Europa

Golf-Muntanyes russes-Witching-Waves-Bug-Futbol-Avions Automòbils elèctrics, etc.

El millor mirador de la mar, la ciutat i la muntanya

Entrada al Park: 50 cts.

Anada i tornada amb el funicular i entrada al Park: UNA pta.

Obert cada dia tarda i nit

* * *

Enric Borràs ha dit que tenia moltes ganes de treballar a Catalunya, però que, com cada any, es temia que ningú no li digués res.

Sí, és clar... El que passa és que la gent d'aquí ja comença d'estar familiaritzada amb *Terra Baixa, Maria Rosa* i *El Ferrer de Tall*. El públic s'ha après de memòria aquestes obres a mesura que el senyor Enric Borràs les oblidava.

En canvi, el famós actor no se n'ha après cap d'altra.

A LA UNIVERSITAT

—I el corrent, és altern o contínu?

—Subaltern.

EL MILLOR ESPECTACLE D'ESTIU
KENNEL
CURSES DE LLEBRERS
TOTES LES NITS
Dissabtes i festius, tarda i nit
Taxis col·lectius i autobusos lletra P, des de la Plaça Catalunya

EL BE... LASQUES

Els crítics d'art vistos pel BE NEGRE: Josep F. Ràfols.

Emili Grau Sala. — Infant endut per la passió cromàtica que s'accentua en prodigar-nos deixalles depuratives i simètriques. Cavalca damunt els rails del lirisme abstracte, si bé s'observa una preocupació entelada per aquells roses embadalits i còsmics. Navega per les mars del trivialisme incansable, tot depurant-se entre el rosari de les sorpreses íniques. El seu conjunt denota corporeïtat i una salabror autòctona inconfusible. (Syria.)

Joaquim Mir. — Devessall de llum i color immiscuint-se en originàries filiacions i genialitats genèriques. Impregna la tela del seu lirisme i adés recupera la vivacitat magnànima i eixemoradora en l'emprament de la pasta sublim. Deliri de la natura feta barreja miriana i per tant, excelsa. (Parés.)

Miquel Villà. —Endinsador dels volums, els quals sotmet a la radiografia del seu personalisme. El paisatge neda en el vulgarisme per a remuntar-se finalment entre les deixalles de la perpetuïtat exhumada. Temàticament excessiu. (Syra.)

Ernest Maragall. — Gris i magnànim. Les seves escultures lliteguen a la manera de Kursh Flex i Hans Hammer. Preciseu la recreació genuïna sense l'entelament dels mestres alemanys. Nexe humà en l'escultura de la noia dels ulls marmoris finament recòndits. (Parés.)

(Es una pàròdia BE NEGRE. Opera Mundi, ora pro nobis. Amén.)

LA REGLA
suspesa tarnarà ràpidament amb les famoses PERLES *FEMI*

EL BE... RNAT METGE

I VOS COM VEIEU LA CALOR?

Tal com havíem anunciat als nostres cada dia més apreciats lectors (es tracta d'una finíssima allusió a la crisi) avui anem a oferir-los-hi el fruit de la nostra enquesta estival entre les personalitats més destacades del moment actual; tota aquella fauna prestigiosa de la qual sovint no es parla tot i tenir-ho tant i tant merescut. Heus ací, doncs, les principals i més pintoresques respostes rebudes, les quals transcrivim amb autorització de la senyora Opera Mundi, redactora assídua de les pàgines de *Mirador* i *La Publicitat*:

Carles Soldevila

Yo me imagino el calor como una sutileza... ai!, perdonin, em pensava que escrivia per a *La Vanguardia*. A mi, la calor no em molesta gens, perquè a Sitges n'hi fa poquíssima. A Barcelona n'hi fa molt menys, però, això no m'agrada dir-ho gaire, perquè després m'acusen de sabotejar els sagrats interessos del turisme. *Ai las! Adieu!*

Josep Pla

Enquestes? Si us interessa la meva opinió sobre la calor, demaneu-me-la a l'hivern. Ja sabeu que sóc un mandra convençut i que a l'estiu no em fa treballar ni en Cambó. (Convençuts, Pla, convençuts...)

Josep M. López-Picó

Ni m'agrada la calor.
Ni com a Picó
Ni com a poeta.
Et fas la p...
I arreu tens picó.

Josep M.ª de Sagarra

La calor a mi em sembla una de les coses més vives i directes

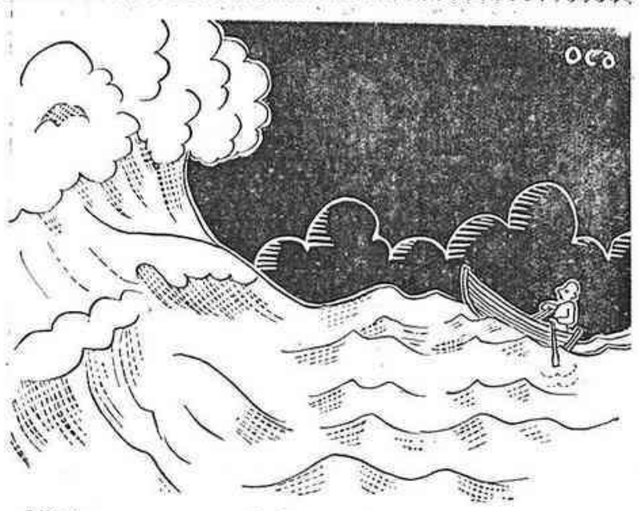

—Llàstima que em veu ningú; com s'espantarien amb aquesta mala mar!

(c) Ministerio de Cultura 2006

d'aquest món, perquè és precisament durant l'època de calor que puc meravellar-me amb la boca de carmí d'aquella noia dolça i sensual que geu a la sorra amb tota la malícia i tot el perfum imperceptible dels seus quinze anys sargantanejant-li per damunt l'epidermis. M'haveu comprès, estripacontes?

Josep Carner

La calor, oidà,
la calor, oidó.
Del que plori jo
ni fred ni calor.
Del que plori ella,
perfum i poncella.

(Es un dir-ho a vostès, però ens fa l'efecte que en Carner ens ha enviat la resposta equivocada. La que inserim, segurament devia anar dedicada a *Quaderns de poesia.*)

J. V. Foix K. R. T. U.

Calor com aigua destil·lada en el cor neulit de la noia que pretén alleujança vora la font en murmuri de faixes ortopèdiques. Clar i net; com aquell retall d'ungla femenina que feia el pocker entre les cuixes poroses de l'estrella de mar.

(Roques paraules i ben dites. Amic Foix, vinga aquests cinc!)

Carles Sindreu

La calor? Els esportius cent per cent no hi podem creure. Una nit de lluna la vàrem pescar en el fons del fons d'una piscina estandard (GATPAC) utilitzant una xarxa de camp de tennis... I mai més no se n'ha cantat ni gall ni gallina.

Agustí Esclasans

El meu parer sobre la calor? Apa, bojots, quina manera de buscar-me les pessigolles! Ja veig que em treballeu la col·laboració. Pel preu no renyirem; ja sabeu el sistema.

(I tant!...)

Maria Teresa Vernet

La calor em plau perquè remou les *algues roges* del nostre esperit.

(Massa publicitari, massa publicitari...)

Manuel Brunet

La calor em desplau perquè se m'enganxa la lliga a les cames. La lligacama, no la del senyor Cambó.

Rafael Tasis i Marca

El meu parer sobre "La calor"? Però de quin autor és?

A. Rovira i Virgili

La calor? No em preocupa. Com que no la sento.

Millàs-Raurell

Són temes relliscosos amb els quals no m'agrada embolicar-me sense permís de l'Acadèmia de Ciències.

EL BE NEGRE

. . . . . Entesos?

Chor de lectors

Completament.

PHILIPS
COMPTAT I LLARGS TERMINIS
RÀDIO UNIVERSITAT
Rda UNIVERSITAT, I

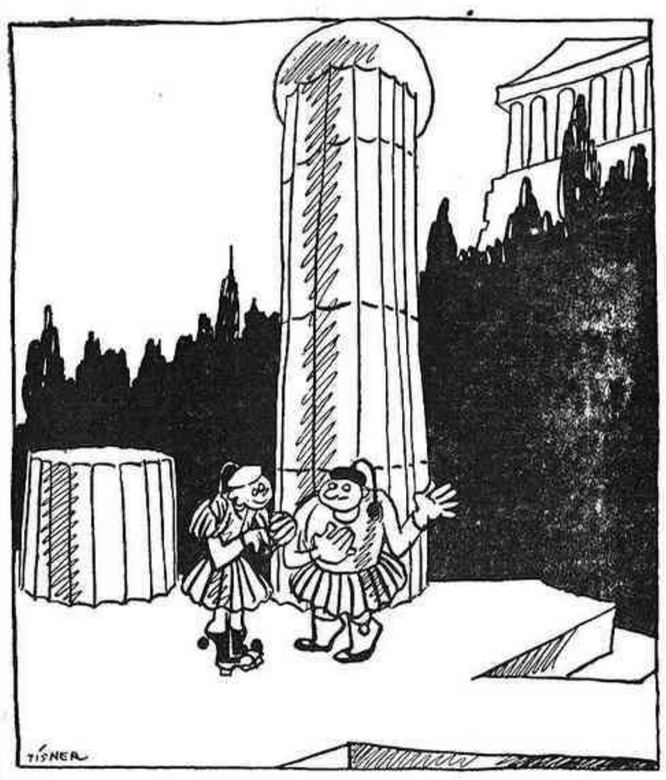

A GRECIA
—Que aprenguin els de l'altra península a eixamplar la base

La fi del sistema

La compromesa tasca dels defensors

Els defensors, per tal de salvar els seus defensats, se serveixen de tots els arguments; unes vegades diuen que els acusats són boigs, d'altres, degenerats, o imbècils, o cretins, i tot a fi de bé, perquè la defensa és una cosa sagrada. I de vegades, ni tenen necessitat de mentir.

Ara mateix, ens trobem davant d'un cas compromès per salvar el qual es pot llegir, sota el títol "En prar aquestes tan acreditades armes. Es tracta del darrer llibre de l'Agustí Esclasans, *Odes*, en el qual es pot llegir, sotael títol "En defensa pròpia", el següent pròleg:

La catàstrofe política del 6 d'octubre ha convertit en ruïnes tota l'obra patriòtica, tan noblement començada i tan heroicament defensada. Una vegada més els intellectuals purs hem estat les víctimes propiciatòries dels polítics impurs. Durant anys i anys jo he fet front a l'adversitat, però ara ja no puc més. Abandono definitivament el Sistema *i el miler de* Ritmes. *Confesso que durant aquests primers temps de República, del 14 d'abril del 1931 al 6 d'octubre del 1934, vaig arribar a creure de bona fe en un ajut oficial, en la formació d'un partit intellectual, i en una possible normalitat de les tasques dels escriptors catalans. M'he equivocat del tot. En lloc d'un ajut moral i econòmic, no he aconseguit més que atacs i insults, ironies i befes, injúries i calúmnies. Se m'ha tractat de foll, se m'han tancat les portes de periòdics i editorials i se m'ha fet la vida impossible per tots els mitjans. Ara ja no puc més. El* Sistema *i el miler de* Ritmes *aniran enrunant-se, com un monument inacabat lliurat a la dent dels vents i les pluges. Serà un altre dels molts esforços interromputs del nostre Renaixement. Als quaranta anys, com si fos un adolescent de vint, començo la meva obra poètica, escrita amb mètriques tradicionals. I en fer-ho, només em mou un amor: la fidelitat a Catalunya i als seus destins.*

Pobre *Sistema*, pobres mil *Ritmes*, abandonats per un pare desnaturalitzat! I l'Esquerra, com la deixa? Menys mal que en conserva un record: el càrrec a la secció de Premsa de l'Ajuntament. Un record que no es mereix, perquè, mira que fer el 6 d'octubre haventhi l'Esclasans per protegir!...

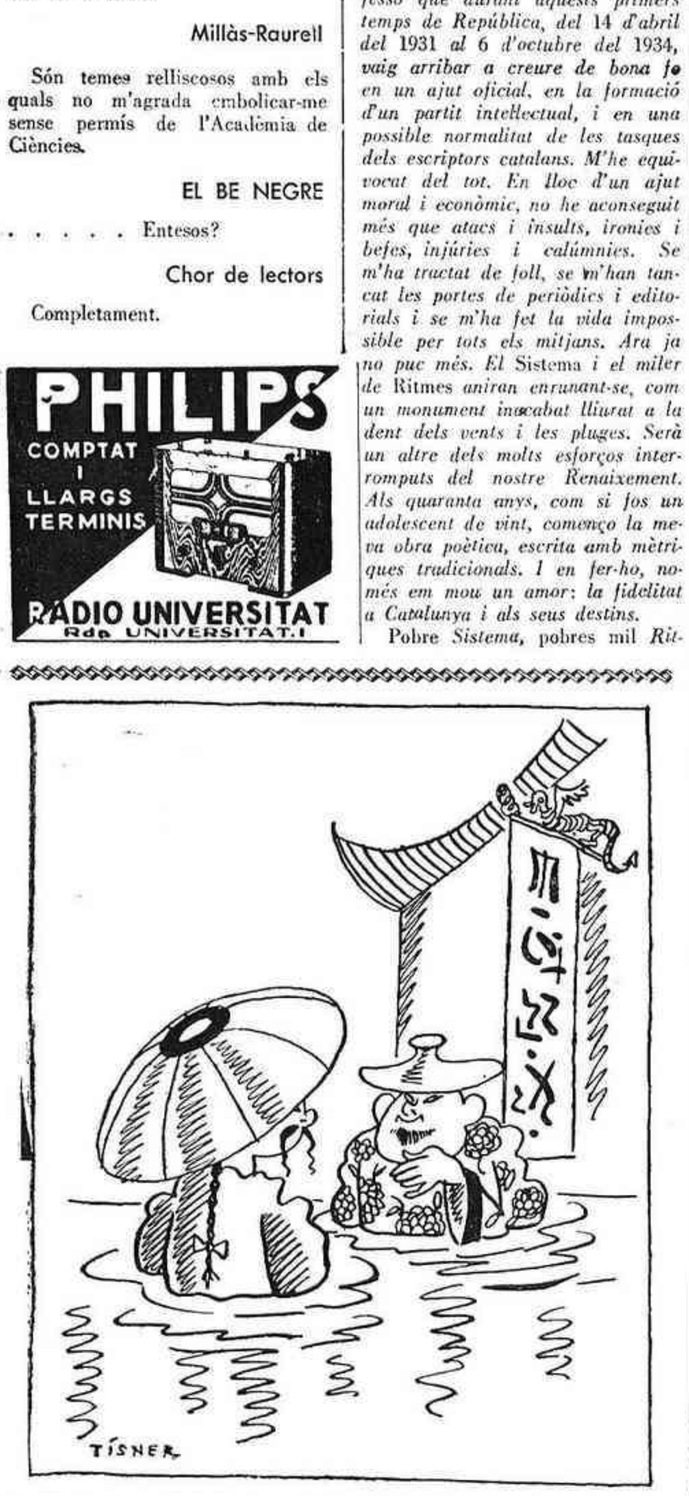

NOVES INUNDACIONS AL NORD DE XINA
—Deixa'm cinc taels.
—No puc; estic amb l'aigua fins al coll!

I UN BE!...

L'Aurea de Sarrià ha sortit cap a Itàlia.

* * *

Es proposa travessar els Alps ella sola.

* * *

La Volta a França l'ha guanyada el que ha corregut *Maes*.

* * *

Ara s'esbrinaran les responsabilitats per la guerra del Chaco.

* * *

Amb quatre anys que ha durat no han tingut temps.

* * *

Davant d'aquest exemple sembla que les responsabilitats per la guerra d'Albissínia seran buscades immediatament.

* * *

La piscina de can Ràbia és tan gran que hi posaran "golondrinas".

* * *

Diu que s'hi ha d'anar amb molt de compte.

* * *

Sinó es perd la carta de navegar.

* * *

L'elefant que va travessar els Alps portava mitjons Molfort's.

* * *

El que s'escriu damunt paper de barba gairebé té força de Llei!

Aquest núm. d'El Be Negre ha passat per la censura

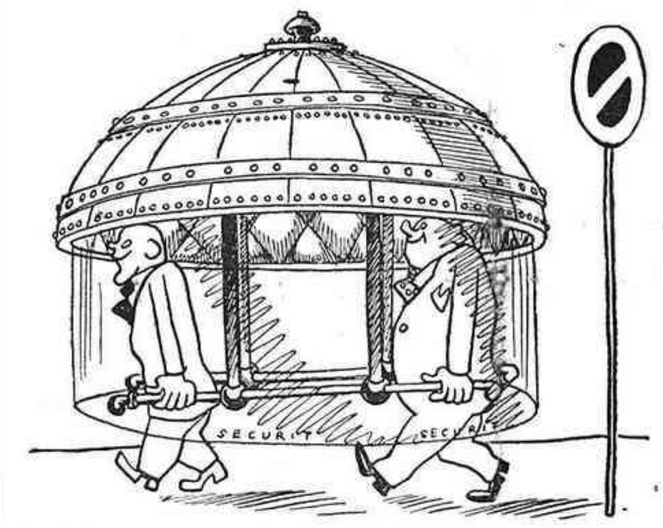

Model de paraigües per transitar pel carrer de Fontanella.

Una de les característiques principals de la vida sitgetana, consisteix en l'enorme abundància de recaders que diàriament realitzen el "raid" Sitges-Barcelona amb la conseqüent viceversa. Si el cens de recaders sitgetans segueix la línia ascendent que des de fa un cert temps ve originant-se, hom pot augurar sense temor a equivocar-se que és ben pròxima l'hora de la reivindicació de la classe en forma de tren especial exclusivament dedicat als recaders sitgetans i al tràfic que llur carregós ofici comporta.

Així com a NovaYork—segons diuen els estadistes—toca un automòbil per cada deu persones, a Sitges sembla que ja toca un recader per cada mitja dotzena de ciutadans.

* * *

Des de fa alguns dies es troba a la nostra calcàrea i mediterrània població la dansarina, tan eminent com celebrada, senyora Aurea de Sarrià, especialitzada en les exhibicions de dansa damunt sengles ruïnes arquitectòniques d'època.

Hom confia que els sitgetans tindrem ocasió d'admirar-la dansant —com només ella sap fer-ho, naturalment—damunt les gairebé centenàries ruïnes del que fou en vida l'avelló de Mar.

* * *

Al camp de golf de Terramar ha estat descoberta la presència d'un autèntic jugador de golf. Els estiuejants d'aquesta aristocràtica i xarolada barriada, amb aquest sensacional motiu han cuitat a abandonar les seves llars i s'han precipitat al lloc del succés, desitjosos de constatar personalment i fotogràficament la magnitud del fenòmen.

* * *

S'ha pogut constatar, gràcies a la col·laboració d'espontanis testimonis, que alguns estiuejants, campionissims de la pesca amb canya, adquirien els llubarros "pescats a Sitges" de mans d'uns pescadors del port de Garraf, els quals els passaven de contraban.

En general, sembla que aquest afer del peix portarà cua.

* * *

L'escena a les roques de La Punta.

Els senyors Genís i Roqueta fa estona que esperen inútilment que piquin, amb la canya a la mà. De sobte, una terrible estrebada fa trontollar la canya del darrer, el qual cuita a sol·licitar consell al tècnic senyor Genís:

—Recristina, quina força! Què deu ésser això?

—Un llobarro. Ho he conegut de seguida. Només cal fixar-se en els bots que fa.

I bé; abreugem: un cop fora de l'aigua, no hi havia ni tal llobarro, ni tal aca, ni tal barraca. Es tractava d'una prosaica i immensa molla de "sommier".

Una vegada més, els tècnics havien fracassat.

* * *

Fa uns quants dies, uns dels ripolinats urbans de Sitges advertí, amb aquella diplomàcia feta de les més pures essències moralitzadores, a unes gentils franceses que es passejaven pels carrers exhibint un abundantíssim tall d'esquena:

—*Señoritas, está prohibido enseñar la espalda. De lo contrario, las voy a multar.*

Davant d'això, sembla que les amonestades senyoretes han cuitat a encarregar sengles vestits de carrer *model Laburu*.

EL RAID DE POMBO
—Triga molt d'arribar a Mèxic.
—Si; en lloc d'una avioneta pot ser hauria estat més pràctic enviar-li un elefant.

Els elefants terribles

Hi ha esportius que, per tal de fer-se un nom, es fan periodistes o crítics d'art. En canvi, alguns escriptors, àvids d'una celebritat de barriada, efectuen performances pseudoesportives que la gent accepta amb resignació. Aquest és el cas d'aquest bon senyor Halliburton que escriu amb la trompa del seu elefant. El senyor Halliburton, per a fer-se remarcar, no ha trobat res millor que fer travessar els Alps al seu paquiderm. Sembla que això és molt esportiu.

Sigui com sigui, fem constar objectivament que l'animal — parlem del quadrúped — ha efectuat brillantment la travessia i que en arribar a Bourg-Saint Pierre portava un magnific mallot groc, obsequi d'una manufactura del país.

COTITZACIONS

... ...
... ...
... ...
... ...
... ...
... ...
... ...
... ...

Els *Ajuntaments* de Priego que havien estat aprofitats per una maniobra política no han donat el joc que n'esperaven tls que jugaven a la baixa.

Els grans del país han fet una pujada tan gran que no hi ha ningú que la prengui per definitiva. De moment, però, ells granegen.

... ...
... ...
... ...

Esquerres país han unificat el tipus de Cotització i sembla que hi trobaran el compte.

La misteriosa ovació apoteòsica

La Veu de Catalunya de dijous publica un telegrama anònim de Madrid, redactat pel senyor Florensa, en el qual es parla de la sessió de les Corts, que acaba així:

En aquest moment sonà una xardorosa salva d'aplaudiments al Saló de Sessions, i com que els diputats que estaven als passadissos desconeixien en absolut de què es tractava en el saló, els sorprengueren aquests ***aplaudiments, i els*** *grups es dissolgueren.*

Els periodistes tractaren d'esbrinar la causa d'aquesta ovació, i pogueren assabentar-se que, malgrat els esforços per tal de cercar una fórmula d'acord, l'apoteosi havia estat aconseguida pel diputat de la Lliga senyor Florensa amb el seu discurs d'intervenció en el debat de totalitat del projecte de modificació de la Reforma Agrària.

De manera que els grans d'Espanya ja ho saben: si a algú tenen d'agrair el present que se'ls ha fet, és a l'apoteòsic senyor Florensa, el qual aconseguí l'apoteosi *malgrat els esforços per cercar una fórmula d'acord.*

Nosaltres, com els que es trobaven als passadissos del Congrés, tampoc no ho acabem d'entendre.

ovelles esgarriades

MAGNIFIC DOL

De *La Publicitat* del dia 23, en la informació de la Volta a França:

Els belgues han iniciat sols l'ascensió, però immediatament s'han vist perseguir pels italians Morelli i Teani, i el dol, magnific, ha fet retardar Romain Maes i Lowie.

Realment, aquest darrer tribut als caiguts s'imposava.

DETECTIVISME

La Humanitat del dia 20 deia, en la crònica de Tarragona:

Com sigui que el mort no ha estat identificat, hom suposa que es deu tractar l'algun transeünt que es devia barallar amb els seus ignorants companys i li tocà el rebre.

Si el mort no ha estat identificat, com se sap que els seus companys eren ignorants?

NOVETATS

Del *Noticiero* del 22:

El ministro de Industria, hablando con varios diputados de que la C. E. D. A. es la que la votación, manifestó que ya no podrán seguir explotando los enemigos del Gobierno la especie de que la C. E. D. A. es la que impone su criterio al señor Lerroux.

No sabiem que el ministre d'Indústria fos el senyor Anguera de Sojo.

POLITICA IMPERIALISTA

Com a títol d'una fotografia en la qual apareixen tres senyors, *El Correo Catalán* del dia 18 publica el següent:

El nuevo Embajador de Checoeslovaquia (Madrid).

Mira, mira, que s'ho duia callat el senyor Rocha!

POLIDESA ESQUERRANA

Segons *La Publicitat* de diumenge, el senyor Marcel·lí Domingo adreçà una carta al president de les Corts, que acabava així:

...ha tenido la virtud de presentarlo al país, no como ella prometía que era y que iba a ser, sino tal y como ella es.

Le saluda con el acto de siempre,

Marcelino Domingo

Quin és aquest acte o gest amb el qual el senyor Domingo saluda sempre el senyor Alba?

ANIMALS

La Noche de divendres publicava una foto del jardí zoològic de Budapest, acompanyada d'aquest epígraf:

Una hipopótama, con su "tierno" hijo, saliendo del baño. El hipopotamito, parece que está satisfecho de su inmersión.

Si tenim en compte que en la foto el *hipopotamito* apareix d'esquena, haurem de convenir que en matèria de satisfacció no n'hi ha d'altra, per cert ben legítima, que la del lector.

CECS QUE HI VEUEN OPACAMENT

D'un article del periòdic *El Mosquito*, de Sant Adrià del Besòs:

...etc.; en aqui un enfilall de incomoditats que fins ens repugne'n dal's-he publicitat. No sembla sinó que se'ns acusi d'haver estat cecs en veure'ls tan opacament.

Realment, és una estranya acusació... No sé pas com ens la prendríem!

... ...
... ...
... ...
... ...
... ...
... ...
... ...
... ...
... ...
... ...
... ...
... ...
... ...
... ...
... ...
... ...
... ...
... ...
... ...
... ...

Carola.—Si vostè ho vol, no hi tenim res a dir.

Dràcula.—Es veu que la calor no us espanta.

J. M.—Gràcies, jove.

Mau.—Es el mal de pedra.

Corinti.—Expliqueu-li a ell.

XX.—De cap manera.

Babau. — Però encara no us n'havieu adonat que no fem el que volem, ni gairebé el que podem?

Garnén.—Demaneu-ho al censor.

Do X.— No serà tant, no serà tant...

Melibea. — Ja li ha passat l'edat.

Cipri.—El coneixeu poc.

J. P.—Sí, ja ha vingut, però no és a Barcelona.

S. Kam. — Un altre dia, germà.

Història d'Espanya

LECCION 8.ª

Reconquista: Primer período
(718-1037)

54. *¿A qué se llama Reconquista?* — Llámase *Reconquista* a la lucha de ocho siglos que sostuvo España contra los musulmanes*.

55. *¿Cómo puede dividirse la historia de la Reconquista?* — La historia de la Reconquista puede dividirse en regiones y períodos.

56. *¿En qué regiones se divide el campo de la Reconquista?* — El campo de la Reconquista comprende dos regiones: la primera está formada por los reinos de Asturias, León y Castilla; y la segunda, por los reinos de Navarra, Aragón y el condado* de Barcelona o Cataluña.

57. *¿Qué períodos comprende?* — La Reconquista comprende tres períodos en ambas regiones: el primero, desde D. Pelayo hasta la primera unión de León y Castilla, en tiempo de Fernando I de Castilla (1037), y hasta Ramón Berenguer I, de Cataluña (1035); el se-

ELS GRANS D'ESPANYA

Imp. Industrial. — Aribau, 133.
Redacció i Administració: Mendizàbal, 22

(c) Ministerio de Cultura 2006